

krone bliver ved med at ligge fast og stabilt, også selv om det har den konsekvens, at der er nogle virksomheder, der synes, det er uretfærdigt i forhold til lige præcis det eksportmarked, de har, men sådan er det jo nu engang med valutakurser.

Konsekvensen af, at den danske regering har lagt en hård linje i valutapolitikken, er også, at man kan glæde sig over, at de renter, som staten betaler på sin gæld, ikke stiger helt så meget, som de ellers ville have gjort. Renten er faldet, og det betyder, at den pulje penge, der på finansloven skal reserveres til at betale renter på gælden, ikke er så stor, som den ellers ville have været – men den er stor nok i forvejen.

Det er lidt ærgerligt, at 17 pct. af statens udgifter også i 1996 kommer til at gå til noget så fuldstændig ligegyldigt og for befolkningen uvedkommende som renter på statens gæld. Og det gør de udelukkende, fordi der nu i ganske mange år har været ført en politik, hvor man hvert år har haft et større underskud på driften end de indtægter, der har været.

Vi var i formiddags inde på en diskussion om, hvad man så kan gøre ved det, og på samme måde som i en privat husholdning er der i statens budgetter kun to muligheder: enten reducerer man udgifterne, eller også forøger man indtægterne.

Den regering, der sidder nu, har desværre valgt at tro på, at den eneste måde, de kan nedbringe underskuddet på, er ved forøgede indtægter. Vi har fået indført ganske mange nye skatter, ganske mange nye afgifter de seneste 2 år, og det er bestemt ikke til fordel for dansk økonomi, at de er blevet indført.

Derimod kniber det jo gevaldigt for regeringen med at leve op til den anden mulighed, nemlig at man sparer på udgifterne. De gange, hvor regeringen endelig fremsætter forslag eller formulerer ideer til det, man kalder budgetreguleringer – det er nemlig ikke helt det samme som besparelser, det må man endelig ikke tro, nej, budgetreguleringer er f.eks., når man går på æblerov i Den Sociale Pensionsfond og ekstraordinært overfører store milliardbeløb; budgetreguleringer er, når man laver nogle tekniske korrektioner, flytter penge fra den ene konto til den anden på finansloven – er det jo ikke noget, der i realiteten betyder besparelser, men det pynter lidt på saldoen.

Vi er nødt til at gøre opmærksom på, at vi ikke synes, at den politik, som regeringen fører, er imponerende. Grunden hertil er, at vi mener,

at gældsbarometeret i disse år er et af de vigtigste barometre at holde øjnene på, for de milde vinde, der blæser i ryggen på dansk økonomi i øjeblikket, ved vi jo godt er kortvarige. Vi kan risikere, at der inden længe kommer lavkonjunktur igen, og så skulle vi helst have fået høvet noget af gælden.

Vi kender det fra vores private husholdning: Hvis vi tjener lidt ekstra penge, går de til at få afdraget den gæld, man har. Man ved fra Tips-tjenesten, at de mennesker, der vinder de store præmier, øverst på listen over, hvad de bruger pengene til, nævner at få afdraget deres gæld. De ved, at det altid kommer til at betyde en fordel i fremtiden.

Derfor burde det være sådan, at man netop i disse år, hvor staten har mulighed for at afdrage gælden, så gjorde det. Men det gør man ikke, for man har ideologiske grunde til at forhindre gennemførelse af besparelser, til at forhindre ekstra indtægter på de områder, hvor man for alvor kunne gøre noget ved gælden.

Hvad er det så for indtægter? Det kunne f.eks. være øgede skatteindtægter. Det vil Fremskridtspartiet nu ikke anbefale. Vi synes, skatterne er så rigelig høje i forvejen, men man har den mulighed, at man skaber sig ekstraordinære engangsindtægter.

Selv om det for en socialdemokratisk finansminister nærmest kan være helligbrøde at bevæge sig ud i det område, der hedder privatiseringer og udliciteringer, er det jo kendetegnet ved netop at være dér, hvor man kan hente ekstraordinære engangsindtægter ind i statskassen til afdrag på gælden.

Tidligere er Fremskridtspartiet blevet beskyldt for at have en fuldstændig urealistisk overbudspolitik, når vi formulerede forslag til, hvordan man kunne udlicitere og privatisere. Derfor er det med tilfredshed, vi kan konstatere, at vi er blevet overhalet noget så barsk.

Teknologisk Institut har gentaget den opgørelse, de lavede for 2 år siden, der viser, at det er muligt at udlicitere i hele den offentlige sektor i størrelsesordenen 80 mia. kr. Det er ganske mange penge i betragtning af, at hele den offentlige sektors samlede omsætning er i størrelsesordenen 650-670 mia. kr.

Det eneste, vi så kan sige, er: Hvorfor kommer man ikke i gang? Hvorfor sætter finansministeren sig ikke i spidsen for at gennemgå samtlige områder under ministerierne og finde alt det, det kan lade sig gøre at udlicitere? Det er efter min bedste vurdering udelukkende, fordi